

Wojewódzki Sąd Administracyjny w Poznaniu w niedawnym orzeczeniu przypomniał o tym, że z istotnym naruszeniem zasad sporządzania planu miejscowego mamy niewątpliwie do czynienia w sytuacji uregulowania w miejscowym planie zagospodarowania przestrzennego materii, co do uregulowania której rada nie miała kompetencji. W omawianej sprawie chodziło nałożenie obowiązku uzgadniania z właścicielem linii warunków lokalizacji wszelkich obiektów oraz wykonywania robót budowlanych w pasie ochronnym napowietrznych linii elektroenergetycznych.

Jak podkreślił WSA, normy kompetencyjne powinny być interpretowane w sposób ścisły i niedopuszczalne jest dokonywanie wykładni rozszerzającej przepisów kompetencyjnych oraz wyprowadzania kompetencji w drodze analogii. Zatem każde unormowanie wykraczające poza udzielone upoważnienie jest naruszeniem normy upoważniającej i zarazem naruszeniem konstytucyjnych warunków legalności aktu prawa miejscowego, a w konsekwencji stanowi również naruszenie zasad sporządzania planu w rozumieniu art. 28 ust. 1 ustawy o planowaniu i zagospodarowaniu przestrzennym (tak np. wyrok Naczelnego Sądu Administracyjnego z dnia 1 marca 2018 r. sygn. akt II OSK 3148/17). Wojewódzki Sąd przypomniał w tym kontekście, że przepisy ustawy o planowaniu i zagospodarowaniu przestrzennym wyznaczają granice władztwa planistycznego, w związku z tym nie ma podstaw do ich rozszerzającego interpretowania. Skoro więc mocą postanowienia uchwały nałożono obowiązek niewynikający z żadnego z przepisów art. 15 ust. 2 i 3 ustawy planistycznej, określających zakres władztwa planistycznego gminy, to tym samym w ocenie Sądu uzasadnione było stanowisko Skarżącego, który wnosił o stwierdzenie nieważności postanowienia uchwały jako istotnie naruszającego art. 15 ust. 2 i 3 ustawy planistycznej.

Wyrok Wojewódzkiego Sądu Administracyjnego w Poznaniu z dnia 22 stycznia 2020 r., IV SA/Po 794/19

Źródło: CBOSA